

та. ОИ този начинъ въ загробнитѣ мѣста са намѣрватъ двѣ непри-
кирими безплътны воинства, отживѣлытѣ сѣщества и тѣзи които ще
са родятъ. Ако чрезъ науката влѣземъ въ тѣзи мѣста виждамы ги
и двѣтъ и ги открывамы какъто азъ открихъ не само таинствата
на мъртвитѣ но и сѣдбата на живуштитѣ.

— *Какъто ты откри?* отговори Иона; че стига ли до тамъ по-
знаніето на чловѣка?

— Искаш ли да испиташъ силата на монтѣ познанія, Иону? ис-
каш ли да видишъ образа на сѣдбата си? тѣзи драма е попоучи-
телна отъ драмитѣ на Есхила; тя е драма която азъ ти пригот-
вихъ ако си любопытна да видишъ какъ са разговарятъ сѣнкитѣ.

Настрѣхихъ дѣвницата, докара си на умъ Главка и трепетно въз-
дѣхихъ. Тя си помисли: да ли е една и тѣсъ сѣдбата на Главка и
нейната? въ безпокойствіето си тя вѣрваше и не вѣрваше, ту са стра-
хуваше ту са сумняваше на думитѣ на странния си угостителъ и
подирѣ минутно мълченье тя отговори.

— Откритіето може да докара скѣрбъ или ужасъ, познаніето на
бѣдщността не служи за друго освѣнъ за да отрови настоящето.

— За тебе работата не е тѣй; азъ пожелахъ, Иону, да узнамъ
бѣдщето ти щастіе и открихъ че твоето бѣдще са прохладна отъ
чистия въздухъ на Елисейскитѣ полета и ти приготвя вѣнецъ отъ
триауглафи; сѣдбата която е строга къмъ другитѣ иреде за тебе
любовъ и благополучіе; идвашъ ли прочее да видишъ щастіето си
за да са насладишъ изъ — напредъ отъ бѣдщитѣ блага?

Иона пакъ си припомни името на Главка, и произнесе низко
сѣгласіето си. Арбакъ са исправи и като я зе за ржка милъ съ нея
презъ трапезаріята и завѣситѣ са раздвоихъ като съ чудо и музы-
ката по силна и по весела са повтери. Стигнхъ до единъ редъ
стѣлпове, дѣто отъ сѣка имъ страна течахъ ароматически струи и
най подирѣ слѣзохъ въ градината по една голѣма но равна стѣлбаи
Мръкнѣло са бѣ вече и мѣсецътъ свѣтяше посрѣдъ небето; и цѣв-
тя, които деня спитъ а ноцъ сладострастно напояватъ въздуха,
пѣлияхъ пространствата на този паркъ, или набраны въ кошници ле-
жахъ у пѣдестали на много статуи които украсявахъ градината.

— Къдѣ ма водитишъ, Арбаке, попыта Иона очудена.

— Стигнхмы вече, отговори той, като показваше малко зданіе
на края на градината. Туй е храмътъ на орисницата; въ този све-
тый храмъ ще са испълни цѣльта ти. Влѣзохъ въ една малка зала
и Арбакъ подигнѣ една черна завѣса, когато Иона влѣзе тя са на-
мѣри въ пълна тъмота.